

Af *Socialministeren*, tiltraadt af *Udvalget*:

Til § 3.

Ordene „den 1. Januar 1935“ ændres til: „straks“.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Sneum): Udvalget har gennemarbejdet det foreliggende Lovforslag i en Række Møder, og som det ses af Betænkningen, har der været stillet en Del skriftlige Spørgsmaal til Ministeren. Socialministerens meget udførlige Besvarelse af disse Spørgsmaal er aftrykt i Betænkningen, og naar man saa tillige erindrer de omfattende Bemærkninger til selve Lovforslaget, tør man vel nok sige, at de herhenhørende Problemer er blevet belyst paa udførlig Maade.

Desuden har Udvalget haft en Konference med Socialministeren. Resultatet af Udvalgets Forhandlinger blev, at et stort Flertal af Udvalgets Medlemmer, repræsenterende Det konservative Folkeparti, Det radikale Venstre og Socialdemokratiet, indstiller Forslaget til Vedtagelse, medens Venstres Repræsentanter i Udvalget ikke har ment at kunne medvirke til Lovforslagets Gennemførelse. Jeg beklager, at det ikke er lykkedes at naa til Enighed i Udvalget, og jeg kan ikke indse, at der er nogen saglig Grund for Partiet Venstre til at tage den Særstilling, som er udtrykt i Mindretallets Betænkning. De Beløb, som paa Finansloven er opført til Særforsorg under Socialministeriet, udgør som bekendt ca. 9 Mill. Kr., og det angaar ca. 8 000 Mennesker, der vel nok kan siges at være de haardest ramte af vore Medmennesker, og naar man tager det i Betragtning, synes jeg ikke, den lille Merudgift paa Statens Lønningsbudget paa ca. 4 000 Kr. til en Direktør kan virke afskrækkende. Der er jo ingen, der med Vægt vil kunne bestride, at en kyndig og forstaaende Mand som Socialministeriets Direktør vil være en god Garanti for, at Forholdene ude omkring paa de paagældende Anstalter bliver, som vi her i Rigsdagen kunde ønske det.

Af Hensyn til de mange Patienter, som det drejer sig om, bør man gaa med til dette Lovforslag, og af Hensyn til de store Pengebeløb, som Rigsdagen Aar efter Aar bevilger til denne Særforsorg, maa man ogsaa have en vis Garanti for, at der disponeres økonomisk fornuftigt, uden at Behandlingen af Patienterne dog derved bliver mindre forsvarlig.

Ved første Behandling af Lovforslaget her i Tinget var der nogen Gnidning mellem de forskellige Opfattelser af Spørgsmaalet. Det kom til Orde gennem de forskellige Udtalelser fra de politiske Partiers Ordførere, men denne Gnidning er blevet ikke saa lidt formindsket under Arbejdet i Udvalget, og jeg vil haabe, at den maa forsvinde helt, inden Lovforslaget forlader dette høje Ting, saa at ingen sætter sig imod, at der bliver en god og naturlig Ordning af de herhenhørende administrative Forhold. Jeg anbefaler paa Udvalgsflertallets Vegne, at man stemmer for Lovforslagets Vedtagelse.

Socialministeren har stillet et nødvendigt Ændringsforslag, som Formanden her i Tinget for lidt siden oplyste. Det var Meningen oprindeligt, at Lovforslaget skulde være traadt i Kraft den 1. Januar 1935. Forhandlingerne har imidlertid været mere langtrukne, end det kunde forudses, og § 3 i Lovforslaget maa derfor ændres. Socialministerens Ændringsforslag gaar ud paa, at Loven træder i Kraft straks, efter at den er vedtaget og stadfæstet, og jeg antager ikke, man har noget derimod. Jeg kan derfor anbefale Ændringsforslaget saavel som Lovforslaget til Vedtagelse.

Julin: I den Rekapitulation, som den højtærede Socialminister har givet af sine Svar paa den Række Spørgsmaal, som Udvalget har stillet, siger Ministeren bl. a., at det foreslaas ikke, saa lidt som det tilsigtes, at Ledelsen af Anstalterne fratages de lokale Anstalters Bestyrelse eller Leder. Der foreslaas ikke andet eller videregaaende Bygningstilsyn end det nuværende, og der agtes etableret en for Anstalternes Selvstændighed mere betryggende Betalingsordning. Der tilsigtes ikke tillagt Socialministeren nogen Ret til i videre Omfang end nu at beskikke eller godkende Anstalternes Bestyrelse, derimod tilsigtes der en Centralisation af Tilsynet, men paa ingen Maade af Ledelsen af de forskellige Anstalter. Mit Parti lægger megen Vægt paa disse klare Udtalelser, og jeg finder derfor Anledning til at takke den højtærede Minister for dem. Vi er af den Opfattelse, at alle de Faktorer, der har Berøring med Særforsorgen, er bedst tjent med, at de Institutioner, som Lovforslaget omhandler, bevarer deres Særpræg og deres Selvstændighed, ligesom vi maa mene, at en fast Tilskudsordning over for disse Institutioner beregnet efter Antallet af de til enhver Tid paa Anstalterne anbragte Patienter, Elever og Alumner maa være den mest hensigtsmæssige Ordning for alle Parter. Jeg ønsker endvidere